

ရွှေဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

အချစ်ဘယ်ကစ

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

ဆေးတက္ကသိုလ် (၁) မှာ 'ဝင်္ဂပါ'ဆိုတဲ့ နာမည်ကို မသိတဲ့ သူ မရှိသလောက်ကို မသိတဲ့ သူ မရှိသလောက်ကို ရှားပါးသည်။ သူနဲ့ အတူတူ နေသည့် သူ့သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ သူ့အစွမ်းအစနဲ့ သူ ထင်ပေါ်ကြတာ သူ့အရောင်အဝါဟပ်ပြီး စိန်နားကပ်အရောင်နှင့် ပါးပြောင်ကြတာမဟုတ်ပေ။

ဒါပေမဲ့...

သူငယ်ချင်းလေးယောက်ကို နှစ်ယောက်က ပိုပြီး ထူးထူးခြားခြား ထင်ပေါ်နေလို့ ကျန်နှစ်ယောက်ပါ တွဲဖက်အဖြစ် ထင်ပေါ်သင်ဟု လည်း ပြောကြ၏။ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်နိုင်တာပဲလေ။

ဒီနေ့... သူက စောစောရောက်နှင့်နေသူမို့ ကော်ရစ်တာမှာ ဟိုငေးဒီကြည့်နှင့်ပဲ သူငယ်ချင်းတွေအလာကို စောင့်နေသည်။ ။ ဦးစွာ ရောက်သူက ဒီနေရာမှာ စောင့်နေပြီး လူစုံမှ သွားလိုရာကို သွားတတ်ကြသူတွေ။

"ဝင်္ဂပါ ပါဆိုမှ တော့ အကွေအကောက်များ တာပေါ့ဟာ။ သူ့လမ်းကြောင်းထဲမှာ မျက်စိလည် လမ်းမှားနေကြတာ ဘယ်နှယောက် ရှိပြီလဲ မရေတွက်နိုင်တော့ဘူး။ သိသိနဲ့ ကို ဇွတ်ဝင် တိုးနေကြတာ"

"အင်း... အခု ကျန်ခဲ့ရတဲ့ ဇူးဇူးလည်း အထိနာနေပြီ။ ပစ်မှတ်အသစ် က ဘယ်သူဖြစ်ဦးမလဲ မသိဘူး"

"နင်တို့ ငါတို့ လည်း မတန်မှန်းသိလို့ မမှန်းရဲတာပါဟယ်။ သူကသာ လာငြိရင် သိသိနဲ့ အသည်းကွဲခံချစ်မှာ "

ခပ်တိုးတိုးပြောတာပေမယ့် ဝင်္ကပါ ကြားနေပါသည်။ ။ ဇူးဇူးကို အဆက်ဖြတ်လိုက်တာ အတွက် သို့လောသို့လောတွေပြောကြဦးမှာ သိသားပဲ။ ဝင်္ကပါ ရည်းစားများ တယ်။ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ နှစ်ရှည်မပြောနဲ့ ။ လရှည်စီမံကိန်းတောင် ဆွဲပြီး မတွဲဘူးဆိုတာ သိသိနဲ့ သူတို့ ဘက်က လာထိလို့ ကိုယ်ပြန်ငြိတာ ဘာဖြစ်လဲ။

ရွှေမင်းသမီးနဲ့ မောင်ရွှေရိုးလို ကိုယ်ကကြိတ်ပိုးပြီး လိုက်ကပ်နေစရာမှ မလိုတာ။ မစီးတဲ့ ရေကို စီးစေလိုလို့ မြောင်းဖောက်ပေးကြမှ တော့ ရေကလည်း စီးမှာ ပေါ့။

"ဟယ် ... ဟိုမှာ ဝင်္ကပါတော့"

"တစ်ယောက်တည်းပါလား"

"လူမစုံသေးလို့ စောင့်နေတာထင်တယ်"

"အဖော် သွားလုပ်ပေးရအောင်ဟာ"

"ဟင့်အင်း ... ငါ့အသည်းက ဆတ်ဆတ်ကလေး ထိလွယ်ရှလွယ်လို့ ပါ။ မတွဲခင်က ကွဲချင်နေတာဟာ"

အဲဒီလိုကြိုတင်သတိပေးသံနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သံပတ်ပေးပြီး အဝေးကြည့်အချစ်နဲ့ ပဲ လွမ်းနေမယ် ဆိုတာမျိုးနှင့် ဝက်အူရစ်တင်းထားသူတွေလည်း ရှိသည်။ ။

"ဝင်္ကပါတစ်ယောက်တည်းလား လူမစုံသေးဘူးထင်တယ်"

"တစ်ယောက်တည်းမြင်ရင် တစ်ယောက်တည်းပဲပေါ့"

အမြဲတမ်းပြီးနေသူမို့ သူ့ကို အပြီးမင်းသားဟူ၍ လည်း ကင်ပွန်းတပ်ကြသေးသည်။ ။ ယောက်ျားလေးချင်းကလည်း ခုလို သူ့ကိုမြင်တာနှင့် ခေါ်ကြပြောကြ နှုတ်ဆက်ကြတာတွေ ရှိပေမယ့် ရင်းရင်းနှီးနှီးတော့ မနေပေ။

"မင်းကိုတော့ အားကျတယ် ဝင်ပါ။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ King ဘွဲ့နဲ့ ရေပန်းစားနေတာ၊ အားမကျတဲ့ ကောင်ရှိရင် မနာလိုလို့ ပဲဖြစ်မှာ ကွ"

"ဟော ... ဟိုမှာ မင်းရဲ့ ဘော်ဘော်တွေ လာပြီ၊ တို့ သွားတော့မယ်"

သူတို့ ဘာသာပြော သူတို့ ဘာသာနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားကြသည်။ ။ သူရိယနှင့် ဘုန်းမြတ်သူက ရှိုးစမိုးအပြည့်နှင့် သူ့ဆီကို လျှောက်လာကာ အနားမရောက်ခင်ဘဲ သူရိယက...

"ဟိုကောင်ရော"

"ဒီနေ့ မတက်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ခြေမ ခေါင်းကိုက်နေလို့ "

"ဒီက အကောင်းမေးတာကို"

"ငါကလည်း အဆိုးဖြေနေလို့ လား ... မင်းပထွေးက သောက်စားတွေ နင်းကန်စားပြီး ဝမ်းတွေ သွားနေလို့ တဲ့ "

"ပထွေးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ၊ ကံထိုက်နေမှာ စိုးလို့ ၊ ယောက်ဖဆို တော်သေး၊ ညီမလေး တစ်ယောက် စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်ကို သူရိယ ပေးချင်နေတာ"

ဘုန်းမြတ်က သူရိယကို ပခုံးချင်းတိုက်၍ စလေတော့

"သမား ယူမယ်ဆို ပေးမယ် ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းနဲ့ လွတ်ရင်ပြီးရော"

သူတို့ က အဲဒီလိုပါ။ မတည့်အတူနေဆိုသလို မမြင်ရတော့လည်း မနေနိုင်။ တွေ့ကြပြန်တော့လည်း စကားနိုင်လှကြ၊ စကြနှင့် စိတ်ဆိုးတယ်ဆိုတာလည်း မရှိ၊ သူတို့ လေးယောက်မှာ ဝင်္ကံပါ။ သမားတော်၊ သူရိယ၊ ဘုန်းမြတ်သူ ဆိုပြီး တွဲမိကြတာ ဒီဆေးတက္ကသိုလ် နယ်မြေကို ရောက်မှ ပါ။

သမားနဲ့ အပါက ခြံချင်းကပ်ဖြစ်ပြီး၊ သူရိယနဲ့ ဘုန်းမြတ်သူကလည်း တစ်ကျောင်းတည်းမှာ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ကြသူတွေ၊ နှစ်ယောက် နှစ်ယောက်ချင်း ပေါင်းမိပြီး လေးယောက်ဖြစ်လာတာ ဘာကြာသေးလို့ လဲ။

"ကဲ ... ဘယ်လိုသွားပြီး ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ပြော"

ဝင်္ကံပါက မေးလေတော့ ဘုန်းမြတ်က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်ထားတဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို နှုတ်ပြီး ဝင်္ကံပါပခုံးကိုဖက်ကာ

"ကန်တင်းပဲ သွားကြတာပေါ့"

"ရောက်လာတာနဲ့ စားဖို့ သောက်ဖို့ ပဲ တန်းပြောတော့တာပဲ"

"သိတယ်မို့လား၊ အအိပ်နဲ့ အစား သိန်းအစိတ် ပေးတောင်မငှားဘူး"

ဝင်္ကံပါက ခြေလှမ်းစလှမ်းရင်း ...

"အအိပ်ပုပ် အစားပုပ်လို့ ဖက်တီးမင်းသားဖြစ်ရင် သူများ အငေးခံရတဲ့ အထဲမှာ မင်းမပါ ဖြစ်လိမ့်မယ်"

"မိန်းမမရခင်အထိတော့ ထိန်းသိမ်းထားရမှာ လဲ၊ ရပြီးရင်တော့ ဖ"

က်တီးဖြစ်ဖြစ် စည်ပိုင်းဖြစ်ဖြစ်"

"ဒါဆို မင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရောင်းကုန်လို့ သတ်မှတ်ထားတာ ပေါ့"

"ဒါပေါ့ ကိုယ်က လန်းနေမှ လန်းတာလေး ပြန်ရမှာ "

"တော်တော်ကြီးမားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်"

သုံးယောက်သား ပခုံးချင်းယှဉ်လျှောက်ထားတဲ့ အထဲမှာ ဝင်ပါက King ဘွဲ့ရထားသူပီပီ အချောဆုံး အဖြောင့်ဆုံးပါ။ အရပ်က ကျန်နှစ်ယောက်ထက် မသိမသာလေး ပိုမြင့်နေပြီး၊ ဗလ ကျစ်ကျစ်နှင့် ဗိုက်ကလည်း အဆီပိုတွေဘာတွေမရှိဘဲ လမ်းလျှောက်ပုံကအစ ကြည့်လို့ ကောင်းသူ။

မျက်ခုံးထူထူနှစ်ဖက်က လခြမ်းသဏ္ဍာန်ရှိနေပြီး မျက်ဝန်းတွေက အမြဲတမ်း တောက်ပနေသည် ။ နှာတံပေါ်ပြီး နှုတ်ခမ်းအစုံက အပေါ်ထက် အောက်ဘက်က တွဲနေသလောက်နှင့် အပေါ်က မထူမပါးပေမယ့် အောက်နှုတ်ခမ်းက ထူသလိုရှိနေပုံက တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းသည် ။ မျက်နှာက ဝိုင်းမလိုရှိပြီးမှ ပါးဖောင်းသလိုလိုနဲ့ အောက်ကျမှ သွယ်ပြီး မေးစေ့ချွန်နေသဖြင့် ဝိုင်းခြင်းလည်း မဟုတ်၊ သွယ်လည်း မသွယ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးရာ ပါးပြိုင်းရာ စိမ်းစိမ်းလေးတွေက ယောက်ျားပီသမှုကို ဆောင်ကြဉ်း၍ ဝင်ပါဆိုတာ ယောက်ျားပီပီ ချောမောခြင်းနှင့် ထင်ပေါ်ခဲ့သူ။

"သူများ သားတွေများ ကံကောင်းလိုက်တာ မြင်သမျှလူ မကြည့်ချင်ဘူးဆိုပြီး မျက်နှာလွဲ သွားတဲ့ လူကို မရှိတာ"

ဘုန်းမြတ်က ခပ်မဲ့မဲ့လုပ်ပြီးပြောလေတော့ ရှေ့ကိုကျံသွားပြီဖြစ်တဲ့ သူရိယက ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး...

"သူ့ကုသိုလ်နဲ့ သူလေ၊ မင်းကရော ... ဝင်ပါလောက်မဟုတ်ပေမယ့်

ခွေးပေးလို့ ဝက်မစား၊ ကြမ်းကြား လေကြားရုပ်လား"

"ဘာကိုပြောတာလဲ"

"မင်းက ဘာကိုမေးတာလဲ"

"ကြမ်းကြား လေကြားဆိုတာ"

သူရိယ ဟွန့်ခနဲရယ်၍ ...

"ကြမ်းကြားမှာ ဘာကောင်းနေလဲ"

"ပုရွက်ဆိတ်"

"သေပါလား၊ ကြမ်းကြားမှာ နေမှ တော့ ကြမ်းပိုးပေါ့။ လေကြားမှာ လွင့်တာ အမှိုက်"

ဘုန်းမြတ် ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ခေါင်းကုတ်လေ၏။ သူရိယပြောတာလည်း မှားတော့မမှားပေ။ ဗီဒီယိုထဲမှာ ဆိုရင် ဝက်ပါ ကမင်းသားဆိုလျှင် ဘုန်းမြတ်နှင့် သူရိယကတော့ အရံမင်းသားရုပ်မျိုး တွေပါ။ ဘုန်းမြတ်က မျက်လုံးလေး မှေးသလိုရှိပေမယ့် ရယ်လိုက်လျှင် ပါးချိုင့်လေးနဲ့ ချောတာ မဟုတ်တောင် ကလေးလို ချစ်ဖို့ ကောင်းတာဟု ပြောတဲ့ သူတွေရှိသလို...

သူရိယကျတော့ အသားလတ်ရုံမျှနှင့် ခပ်သွယ်သွယ်ရှိပြီး မျက်လုံးမျက်ခုံးတို့ က အိန္ဒိယ ဆန်ဆန်နှင့် ချောသူတဲ့ ။ ပြောမှာ ပေါ့။ ဒီကောင့်မျက်လုံးက ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မျက်တောင်တွေ ရှည်ပြီးကော့နေတာလေ။ အားလုံးထဲမှာ ဝက်ပါလိုမဟုတ်ဘဲ ဝက်ပါနှင့်တန်းတူ ထူးခြားစွာ ထင်ပေါ်သူက ‘သမား’လေ။ ဝက်ပါနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် စည်းခြားပြီး ရပ်နေကြည့်လိုက်။

ဝင်္ဂပျံဘက်ကို ဆယ်ယောက်ပြေးလာကပ်လျှင် သမားဘက်မှာ လည်း ဆယ်ယောက် အားဖြည့်ကူညီချင်သူတွေနှင့်ပါ။ ဘုန်းမြတ်က ဝင်္ဂပျံကိုအားကျပြီး ဂုဏ်ယူသလို သူရိယက သမားကို လေးစားအတု ယူချင်သူ။

"မင်းနော် ..."

"သိတယ်၊ အကြွေးရှိရင် ပြန်ဆပ်ရမယ်ဆိုတာ"

"အကြွေးလို့ တော့ မသတ်မှတ်ပါနဲ့ ကွာ၊ အလှည့်ကျလို့ ပဲပြောပါ။ မင်းသတ်မှတ်တာကြီးက အကျည်းတန်လို့"

သူရိယကပြောရင်း ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်လေသည် ။

"အယ် ... ဝင်္ဂပျံတို့ လာတယ်"

သူတို့ ဝင်လာတာနဲ့ မိန်းကလေးတွေအချင်းချင်း လက်တို့ ကုန်ကြသည် ။ သူတို့ ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ သူတို့ သုံးယောက်တည်းပဲ ရှိနေသလိုပါ။

"ဝင်္ဂပျံတို့ လာတာ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ ခြေထောက်ရှိလို့ လာတာကို ဘုန်းကြီးကြွလာသလို ခြေထောက်ကို ဆီးကြိုဖုန်သုတ်ပေးရမှာ လား"

"လုပ်ခွင့်ရရင် လုပ်ပေးချင်တာ"

"ရူးမနေနဲ့ နင့်နှလုံးသားကို လက်ထိပ်ခတ်ပြီး အချုပ်ထဲထည့်ထားလိုက်၊ အဲဒါ ကာကွယ် ဆေးကောင်းပဲ၊ မဟုတ်လို့ လွှတ်ပေးရင် မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ဝှမ်းသွားမယ်"

ဝင်္ဂပျံ သူ့ဖုန်းကိုထုတ်ပြီး တစ်ဖက်ပိုင်းက ကောင်မလေးတွေဘက်သို့ လှည့်ပေးလိုက်လျှင် သူဘာလုပ်တော့မည်ဆိုတာ သူငယ်ချင်းတွေ

သိလိုက်၏။

"ငါကတော့ အိန္ဒိယမင်းသားလေးလောက်ရရင် တော်ပါပြီ။ သူ့မျက်လုံးလေးတွေက ရင်ခုန်လို့ အကောင်းဆုံးပဲ"

သုံးယောက်ထိုင်နေတာ သုံးပေါက်ထွက်နေ၏။ ဝင်္ကံပါကို ဂရုမစိုက် သလိုပြောတဲ့ တစ်ယောက်က သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အလှပဂေးဖြစ်နေ တာကိုး။ သူ့လေသံက ဝင်္ကံပါကို စိန်ခေါ်လိုက်ခြင်းပါပဲ။ ဝင်္ကံပါရဲ့ ပစ်မှတ်အသစ်က ထိုမိန်းကလေးဖြစ်ဖို့ ရာနှုန်းရှစ်ဆယ်။

ဝင်္ကံါ ကောင်မလေးပုံကို ဖုန်းထဲမှာ အရယူလိုက်၏ ဒါကိုမြင်သွား တော့...

"ဟိတ် ... အဲဒါဘာလုပ်တာလဲ"

"မင်းပုံလေးကို ရင်ဘတ်ထဲ ထည့်ကြည့်မလို့ "

"ဘာ ..."

ကောင်မလေးဆီကို ဝင်္ကံပါ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး ...

"ဒီတစ်ခါ တကယ် အတည် ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်ကွာ၊ တို့ ကစတာ ဒါပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ၊ မင်း ကံကောင်းပါတယ်၊ တို့ အကြောင်းကို မင်းသိမှာ ပါ။ တို့ ကအရင် မိန်းကလေးတွေကို စရောတဲ့ ရာဇဝင် ကွင်းစကွင်းပိတ် ဘယ်မှာ ကိုမှ မရှိခဲ့သေးတာ"

ကောင်မလေးတွေခနဲဖြစ်သွားတာကို မြင်လိုက်ရတော့ ဝင်္ကံပါ ဆက်ပြော၏။

"တို့ ကိုရည်းစားများ တယ်လို့ နာမည်ကြီးနေတာ၊ အဲဒါ တမင်ရှုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ အချစ်စစ်ကို ရင်ဘတ်ချင်းငြိမှ သိမှာ မို့လို့ လက်တွဲ

ဖော်အစစ် ရွေးနေတာပါ။ စင်ဒရဲလားပုံပြင်ထဲကလို ရွှေဖိနပ်တစ်ဖက်နဲ့ ခြေရာခံပြီး လိုက်ရှာဖို့ ကျတော့ စိတ်မရှည်လို့ "

"အဟွန်း ... အပြောကလည်း ကောင်းသားပဲ"

"နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"ယမင်းသဇင်"

ဖြေလိုက်တာက နာမည်ပိုင်ရှင်မဟုတ်ဘဲ ဆံပင်ရွှေရောင်နှင့် ကောင်မလေးပါ။

"ယမင်းလို့ ပဲ ခေါ်မယ်နော်၊ ကိုယ့်ရင်ထဲက ယမင်းရုပ်အစစ်ကလေး ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ ၊ နောက်ထပ်ဆုံဖို့ တို့ ကပဲ ကြိုးစားပါ့မယ်၊ သွားခွင့်ပြုပါဦး"

ယမင်း ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ခင်ဘဲ ဝင်္ကံပါပြန်ထွက်သွားပြီး သူ့သူငယ်ချင်းတွေပါ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားကြ၏။ သူ့ကိုသူရမှာ လား မယုံရဘူးလား ချီတုံချတုံဖြစ်နေတဲ့ ယမင်း။ တကယ်တမ်း စိတ်ဝင်စားတာက သမားကို၊ သမားက ဝင်္ကံပါလို ကိုယ်က စင်္ကြံလည်း တုံ့ပြန်မှုမှ မရနိုင်တာ။

"ယမင်း"

"ဟင်"

"ဝင်္ကံပါလာငြိတာပဲဟာ စဉ်းစားမနေနဲ့ ၊ တွဲဖူးတယ်ရှိလည်း နည်းတာမှတ်လို့ ... ဟဲဟဲ"

"သူနဲ့ တွဲပြီး နင်ထင်ပေါ်သွားမယ်လေ"

"အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ၊ တို့ ယမင်းကလည်း အလှထိပ်ခေါင်တင်ပဲဟာ၊ ဝင်္ကံပါ တကယ်ထိသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်"

"ဆုတောင်းပေးပါတယ်"

ယမင်း လှလှပပလေးပြုံးလိုက်၏။ ငါးမရလို့ ရေချိုးပြန်တဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရဦးမည်ထင်ပါရဲ့ ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝင်္ကံပါက ထပ်ဆုံဖို့ တကယ် ကြိုးစားလာမည်ဆိုလျှင် စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားပြီး အလိုက်သင့် ပြန်တုံ့ပြန်မှုပေးလိုက်မည်။ မမြဲလို့ ကွဲသွားလည်း ကိုယ့်ကုသိုလ်ပေါ့။

"နင်ဘယ်လိုသဘောရလဲ ယမင်း"

"မဆိုးပါဘူး ... သိသိနဲ့ အသည်းကွဲခံတွဲတဲ့ လူတွေတောင် ရှိနေတာပဲဟာ"

အခန်း (၂)

"ဘိုဘိုရေ ... ဘိုဘို"

အသံလေးစာစာနှင့် ခေါ်လိုက်တာ လူကိုမဟုတ်ပေ။
အယ်လ်ဇေးရှင်း ခွေးလေးရဲ့ နာမည်။ နီးနီး ဘိုဘိုကိုမတွေ့သဖြင့် လိုက်
ရှာနေတာပါ။ ဘိုဘိုက သူမရဲ့ အဖော်လေ။ ဒီအိမ်မှာ နီးနီးရယ်။ သူမဖေ
ဖေ ဦးသာထက်ရယ်ပဲ မိသားစုဝင်ရှိနေတာဖြစ်ပြီး ကျန်တာက အလုပ်
သမားတွေပဲရှိသည် ။

အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဘဝမှာ ဖေဖေဆိုသူက သူမျက်ကွယ်မပြုမီ
သမီးဘဝရှေ့ရေးအတွက် ဘာတစ်ခုမှ လိုလေသေးမရှိအောင် ရှာဖွေ စု
ဆောင်းခဲ့ချင်သည် ဟု ဆိုကာ စီးပွားရေးမှ စီးပွားရေး ဖြစ်နေပြီး တစ်ဖ
က်မှာ လည်း ရတဲ့ အချိန်လေးမှာ တစ်နာရီ တစ်စက္ကန့်ဖြစ်ဖြစ်သမီးကို
ဂရုစိုက်လွန်းသူ။

"ဘိုဘို ... ဘိုဘိုရေ"

"သမီး ... ဘိုဘို ဒီမှာ "

ဦးသာထက် ရေကူးကန်ဘေးမှာ ထိုင်နေရင်းမှ သမီးကိုလှမ်းခေါ်လို
က်သည် ။ ဘိုဘိုက ဦးသာထက်ခြေထောက်အနားမှာ လျှာလေး ပြတ်တွ
တ်နှင့်ပါ။ နီးနီးက ပြေး လာပြီး ...

"ဘိုဘိုက ဖေဖေနဲ့ လိုက်လာတာကိုး။ ဘိုဘို လာခဲ့"

"သမီး"

"ရှင်...ဖေဖေ"

နိုးနိုးက ခွေးလေးကို ပွေ့ယူမလိုလုပ်ပြီးမှ မော့ကြည့်၏။

"အိမ်ထဲပြန်ဝင်တော့မလို့ လား"

"ဟုတ်"

"ဒီမှာ ဖေဖေတစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး ပျင်းနေတာ တို့ သားအဖ စကားပြောကြမယ်လေ"

"စကားပြောတာထက် စစ်တုရင်ကစားရင် ပိုကောင်းတယ်"

"အမယ် ... သမီးက ဖေဖေကိုစိန်ခေါ်တာလား"

"ခြေရာတိုင်းတာတော့ မဟုတ်ဘူး နော် ဖေဖေ၊ ဉာဏ်ရည်စမ်းတာ။ သမီး ဘယ်လောက် တော်လာမလဲ သိချင်လို့ "

"ကဲ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ကစားကြတာပေါ့"

သူတို့ သားအဖက အဲဒီလိုပေါ့။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သမီးကို စစ်တုရင်ကစားနည်း သင်ပေးထားပြီး ပျင်း လာပြီဆို အဖော်ရှာစရာမလိုဘဲ သားအဖတွေ ကစားကြသည် သာ။ အမိမဲ့ သမီးလေးမို့ လိုသမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သလို သမီးကလည်း လိမ္မာသည် ။ ဖအေက ဒီလမ်းမသွားနဲ့ ဆို ဘယ်သူငယ်ချင်းကပဲ ဆွခေါ်ခေါ် ဘယ်ကိုမှ မသွားပေ။

အခြားနေရာမှာ ရောက်နေလျှင်တောင် ဖုန်းဆက်ခွင့် တောင်းပြီးမှ လိုရာခရီးကို သွားတတ်သူလေးပါ။ ဖအေလုပ်သူကလည်း နေရာတကာ မပိတ်ပင်မတားဆီးပေ။ လူငယ်တွေရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို မပိတ်ပင်ဘဲ

နားလည်ပေးနိုင်စွမ်းရှိသူမို့ သားအဖက မောင်နှမလို သူငယ်ချင်းလို ရင်းနှီးနေကြသည် လေ။

"ဟာ ... သွားပြီ ...ဖေဖေရှုံးသွားပြီ"

နိုင်တာကို မပြုံးဘဲ နိုးနိုးဖခင်ကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်ကာ ...

"ဖေဖေ သမီးကို တမင်အရှုံးပေးတာ မဟုတ်လား။ အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့ လေ၊ သမီးက ကိုယ့်အရည် အချင်းစစ်ကို သိချင်တာ"

"No ... ဖေဖေ တကယ်ရှုံးပြီ၊ သမီး တကယ်နိုင်တာပါ သမီးရယ်၊ ကိုယ့်သမီးမို့ ဖေဖေက အရှုံးပေးမယ် ထင်လို့ လား၊ ဝေးသေးတယ်၊ ကစားတာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သမီးက သမီးပဲ၊ တမင် အရှုံးမပေးဘူး"

"ဖေဖေ တကယ်ပြောတာလား"

"တကယ်ဗျာ"

"Ok ... ဒါဆို နောက်တစ်ပွဲ လောင်းကြေးနဲ့ ကစားမယ်"

"ဟေ ..."

လောင်းကြေးနဲ့ သမီးက စိန်ခေါ်နေသဖြင့် ဦးသာထက် ရယ်လေ၏။ ဒါ ယုံကြည်မှုတစ်ခုပဲလေ။ သူလိုချင်တာလည်း ဒါမျိုးပါပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိတဲ့ လူက ကျရှုံးခဲ့လျှင်တောင် ခွေးလိုပစ်စလက်ခတ်မကျဘဲ၊ ကြောင်လို ခပ်သာသာပေါ့ပေါ့လေးပဲ ကျမှာ ပါ။

"ဘယ်လိုလဲ ဖေဖေ"

"စိန် လိုက်လေ၊ ဘာကြေးလောင်းမလဲပြော"

နိုးနိုး နားထင်ကို လက်ညှိုးလေးထောက်၍ စဉ်းစားလိုက်တာ ...

"သမီးနိုင်ရင် ဖေဖေကိုယ်တိုင် သမီးကို ရုပ်ရှင်လိုက်ပြရမယ်၊ ပြီးရင်

..."

"တစ်ခုပဲလေ သမီးရဲ့ "

"ကဲ ... ထားပါတော့၊ ဖေဖေ နိုင်ခဲ့ရင်ကော "

ဦးသာထက်က စဉ်းစားထားပြီးသားမို့ ...

"ဖေဖေကို ဆရာခေါ်ပြီး ..."

"တစ်ခုပဲလေ"

နိုးနိုး လက်ညှိုးလေးတစ်ချောင်း ထောင်ပြလေ၏။ ပြီးရဲ့ နောက်တစ်ခုမည်တာမို့။

"ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ စလိုက်ကြရအောင်"

သားအဖနှစ်ယောက် နောက်တစ်ပိုင်း ကစားကြတော့ ဦးသာထက် နိုင်သွားလျက် ...

"ဟေး ... ဒါမှ ငါကွ"

ဟု ထအော်လေသည် ။

အခန်း (၃)

"နိုးနိုး"

"ဟင် ..."

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အောင်ကျော်မိုးပါ။ နာမည်က အောင်ကျော်မိုးပေမယ့် နိုးနိုးကတော့ မိုးမိုးလို့ ပဲခေါ်ကြပါသည်။ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး နုနွဲ့နေလို့ လေ။ သူပေါင်းတော့လည်း ယောက်ျားလေးချင်း မဟုတ်ဘဲ နိုးနိုးတို့ အဖွဲ့နှင့်မို့ သူ့ကို အခြောက်ဟူ၍ လည်း စကြသေးတာကို သူက မနာပေ။

"ဘာလဲ မိုးမိုး"

"နင့်ကိုတွေ့ချင်လို့ တဲ့ ၊ ကော်ရစ်တာမှာ လူတစ်ယောက် စောင့်နေတယ်။ ငါ့ကိုမေးတော့လေ၊ အမြတ်တနိုးကို သိလားတဲ့ "

"ဟုတ်လား"

"အင်း ... ငါအခုပဲ နိုးနိုးကို လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ သွားလိုက်ဦး"

"ဘယ်သူများ ပါလိမ့်"

"မသိဘူးလေ၊ အသားဖြူဖြူနဲ့ "

"နင့်ဟာကလည်း နားကပ်နဲ့ အဒေါ်ကြီး အကြွေးဝယ်သွားတာ ဆို

တာမျိုး ဖြစ်နေပြီ၊ အသားဖြူတဲ့ လူတွေ အများကြီး"

ရွှေစကားပြောမှ မိုးမိုးရယ်လိုက်ကာ ...

"ဟုတ်သားပဲ ဒါဆိုမှတ်မိလွယ်တာ ပြောမယ် ... သူ့နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ မှဲ့ကလေးနဲ့ "

"ဟယ် ... ဒါဆိုကိုကြီးပေါ့"

နိုးနိုး ဝမ်းသာအားရပုံလေးဖြစ်လျက် ချက်ချင်းထွက်သွားတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ လိုက်ခဲ့ပါလည်း မပြော၊ နေခဲ့ပါလည်း မဆို။

ကိုကြီးဆိုတာက နိုးနိုးရဲ့ အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲ ရာဇာပါ။ ရာဇာ့မေမေ နဲ့ နိုးနိုးရဲ့ မေမေက ညီအစ်မ အရင်းလေ။ ကိုကြီးက သင်္ဘောသားမို့ ပြန်ရောက်တာနှင့် နိုးနိုးဆီ လာတာပဲဖြစ်မှာ ပေါ့။

"အင့် ..."

"အမေ ..."

"ဟာ"

အကွေ့မှာ မို့ ကိုယ်ကလည်း မမြင်၊ သူကလည်း မမြင်ဝင်တိုက်မိရာ နိုးနိုးလက်ထဲမှ စာအုပ်တွေ ပြုတ်ကျကုန်၏။ နိုးနိုးဝင်တိုက်မိသူကို တောင်းပန်ဖို့ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ...

ဝင်္ဂပါ နိုးနိုးကို မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ရှောင်လိုက်တာတောင် တိုက်ဖြစ်အောင် တိုက်သေးတယ်။ မင်း ခြေထောက် ငါးချောင်းအပြင် ပိုထွက်လာမယ်မှတ်လို့ ငုံ့ကြည့်လာတာလား"

"ဆော...ဆောရီးပါ။ တို့ တောင်းပန်ပါတယ် ဝင်္ဂပါ"

နိုးနိုးစကားပင်မဆုံး၊ ဝင်္ဂပါက ထွက်သွားပြီး နိုးနိုးကတော့ သူ့ကို လိုက်ကြည့်မိသေး၏။ သူများ တွေလို ကိုယ်ကလိုက်ရောပြီး အသည်းကွဲ ခံချစ်တာ မဟုတ်ပေမယ့် နိုးနိုးဘယ်နေရာမှာ မဆို ဝင်္ဂပါ့ကို လိုက်ငေးကြည့်နေရာသည် သာ။ မကွဲဘဲနှင့် အသည်းကွဲတယ်လို့ ပြော ရမလား။

ဝင်္ဂပါ ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့ တွဲနေပြန်ပြီ။ ကွဲသွားပြီဆိုတာတွေ ကြားရတိုင်း နိုးနိုးရင်ထဲမှာ ကျိတ်ခံစားရတာ ဘယ်သူမှ မသိပေ။

"ဟင်"

နိုးနိုး စာအုပ်တွေကို ငုံ့ကောက်လိုက်စဉ် ဝင်္ဂပါပုံစံလေးနှင့် သော့ချိတ်ကလေးကို မြင်လိုက်ရ၏။ နောက်မှ တစ်ဖက်က သမားတော်ရဲ့ ပုံ။ သော့မပါဘဲ ဒါလေးတင် တွေ့ရပုံထောက်တော့ သော့က သူ့လက်ထဲမှ ပါသွားပြီ။ ချိတ်ကလေးတောင် ပြုတ်ကျန်ခဲ့တာဖြစ်မှာ ပေါ့။ နိုးနိုး သော့ချိတ်ကလေးကို ကောက်ယူပြီး စာအုပ်တွေပါပိုက်လျက် ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။

"နိုးနိုး ... ညီမလေး"

"ကိုကြီး"

တွေ့တာနှင့် မောင်နှမတွေ ပြေးဖက်ကြသည် ။ ရာဇာတစ်ခါ သင်္ဘောထွက်သွားပြီဆို တော်တော်နှင့် ပြန်လာတာမှ မဟုတ်တာ။

"ကိုကြီး ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ"

"မနေ့ကလေ၊ ငါ့ညီမကိုတွေ့ချင်လို့ အိမ်တောင်မသွားဘူး၊ ကျောင်းကိုတန်းလာတာ"

"ဟင် ... နိုးနိုးသာ ကျောင်းမတက်ရင် လွှဲပြီပေါ့"

"မလွဲအောင် အန်ကယ့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး မေးတာပေါ့"

"ညည်းဖုန်းကို မဆက်တာက Surprise လေ"

နိုးနိုးက ဆံပင်ပျော့လေးများ လှုပ်ယမ်းသွားအောင် ခေါင်းလေးငဲ့လျက် ...

"နိုးနိုးအတွက် ဘာလက်ဆောင်တွေပါလဲ"

"မပါဘဲနေပါ့မလား၊ ညနေကျ လိုက်ယူလေ"

"ဟင် ... ကိုကြီးကလည်း တစ်ခါတည်းယူခဲ့ရင် ဘာဖြစ်မှာ မို့လို့ လဲ"

"အဲဒါလည်း Surprise ... ပဲလေ"

နိုးနိုးတို့ စကားပြောနေကြစဉ် ဝင်္ကံပါတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုမှာ လည်း ...

"ဝင်္ကံပါ"

"ဘာလဲ"

"မင်းရဲ့ ကားသော့အမြီး ဘယ်ပြတ်ကျန်ခဲ့လဲ"

သူရိယက ဝင်္ကံပါလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ကားသော့ကို သတိထား မိသွားပြီး ပြောလေမှ ဝင်္ကံပါ ကြည့်မိလျက်...

"အဲ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဘယ်မှာ ပြတ်ကျန်ခဲ့တယ် မသိဘူး"

"အင်း...ကောက်ရတဲ့ သူက မိန်းကလေးဆိုရင် မင်းပုံကိုနမ်းနေသလား၊ သမားပုံကို နမ်းနေမလားပဲ"

"ပွဲပါသွားတာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါသာဆို လိုက်တောင် ဝေပေးလိုက်ချ

င်သေးတယ် "

ဘုန်းမြတ်ပြောတော့ ဝင်္ကပါက ဘုန်းမြတ်ပခုံးကို ဖက်လိုက်တာ ...

"မင်းကိုစိတ်ဝင်စားတဲ့ ကောင်မလေးတွေလည်း ရှိတာပဲဥစ္စာ၊ မင်းပုံနဲ့ သော့ချိတ်လုပ်ပြီး လိုက်ဝေလိုက်ပါလား"

ဘုန်းမြတ်က ပျော်တတ်လို့ နောက်တာကလွဲရင် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ချစ်ဖို့ ကြိုက်ဖို့ မကြိုးစားပေ။ ပါးစပ်က ပြောတာရှိပေမယ့် လက်တွေ့မှာ စိတ်မဝင်စားတာ သူ့မိဘတွေ ရိုက်တဲ့ ပုံစံခွက်ထဲမှာ တုပ်မိချုပ်မိဖြစ်နေလို့ ပါ။ သူနဲ့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးက ပြင်ဦးလွင်မှာ ရှိပြီးသားတဲ့ ။

မိဘစကားကို နားထောင်သည့်သားဖြစ်ဖို့ နှလုံးသားကို အသေသော့ ခတ်ထားသူပါ။

"နေပါစေ နေရင်းထိုင်ရင်း အသည်းကွဲဇာတ်လမ်းတွေ ဖြစ်နေဦးမယ်"

"ငပေါ"

"ပြောချင်သလိုသာပြော၊ ငါကအပျော်ကနေ အပျက်တွေဖြစ်မှာ ကြောက်တယ်၊ သူများကိုလည်း ဒုက္ခပေးချင်ဘူး"

"မင်းပြောပုံအရဆို ငါကကောင်မလေးတွေကို လိုက်ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ကောင်ပေါ့"

"မင်းဘာပဲလုပ်လုပ် ငါမဝေဖန်ဘူး ဝင်္ကပါ၊ မင်းလည်း မင်းသမိုင်းကို မင်းရေးနေတာ၊ မင်းကို အားကျပေမယ့် ငါ့မှာ အဲဒီလိုလုပ်ခွင့်မရှိဘူး"

"

"သနားပါတယ်... ကျွတ်... ကျွတ်"

သူရိယက မဲ့သည် ။ ဘုန်းမြတ်က ဝင်္ကံပါ့ကို အားကျပေမယ့် လုပ်ခွင့် မရှိတာက တကယ်လေ။ သူဘာပဲလုပ်လုပ် သူလုပ်သမျှသတင်းက သူ့အရင် အိမ်ကို ရောက်နေတတ်တာပါ။

သူရိယက ဝါသနာကိုမပါတာ။ သမားဆိုရင် အမြဲတမ်း တည်တည်ကြည်ကြည်နေသူ။ မိန်းကလေးတွေ ချောတာလှတာ စိတ်မဝင်စားသလို သူများ လုပ်သမျှကိုလည်း အပြစ်လို့ မပြောဘူး။ သမားစိတ်ဝင်စားတာက စာနှင့်အားကစားသာ။ ချမ်းသာကြတာချင်းတူပေမယ့် လျှောက်နေတဲ့ ဘဝ ခရီးလမ်းချင်းက မတူတော့ ခံယူချက်ချင်း ကွဲလွဲကြတာလေးတွေတော့ ရှိကြသည် ။

"သနားရင် မင်းညီမ"

"ဟေ့ကောင်"

သူရိယ လက်သီးဆုပ်တော့ ဘုန်းမြတ် ပြေးလေတော့သည် ။သူတို့ ကန်တင်းမှာ ထိုင်နေကြတော့ စကားတွေက ဟိုရောက်ဒီရောက်နှင့် ရယ်ကြမောကြရိုနေကြစဉ်...

"ဝင်္ကံပါ"

"ဟင်"

ဝင်္ကံပါ ကော်ဖီသောက်နေရင်း ထူး၏။ ပြီးမှ ကော်ဖီပန်းကန်ကို ပြန်ချ၍ မော့ကြည့်သည် ။

"မှတ်မိလား"

"စိတ်မရှိပါနဲ့ တကယ်မသိတာ"

နိုးနိုးက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

"ဝက်ပါနဲ့ တို့ ဝင်တိုက်မိတာ နာရီလောက်ပဲ ကြာပါသေးတယ်"

ဝက်ပါ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလျက် ...

"အဲဒါ မင်းလား၊ အဲဒီကိစ္စပြီးသွားပြီလေ"

"မပြီးသေးတာ ရှိလို့ ပါ၊ တို့ ဝက်ပါကို တမင်လာရောနေတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ အရင်သိထားသင့်တယ်"

"ဒါဆိုဘာလဲ"

"ဒီမှာ "

နိုးနိုးက သော့ချိတ်ကလေးကို မြှောက်ပြလျက် ...

"ပိုင်ရှင်မသိဘဲ ယူမထားချင်လို့ ပြန်ပေးတာ"

ဝက်ပါကပြုံးလျက် နိုးနိုးကို ခပ်စူးစူးလေးကြည့်လိုက်ကာ ...

"တို့ က ရည်းစားဆိုရင် ဖြတ်ပြီး ပြန်မဆက်ဘူး။ ပစ္စည်းဆိုရင် ကျန်ခဲ့ပြီးသား ပြန်မယူတတ်ဘူး။ မရှင်းတာ ဘာရှိသေးလဲ"

"မရှိပါဘူး"

နိုးနိုးက အေးအေးဆေးဆေးပဲပြောပြီး ပြန်လှည့်ကာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ထိုင်လိုက်သည် ။ ရွှေစကားက ဝက်ပါဆက်ဆံပုံကို မကျေနပ်ဟန်နှင့်မဲ့၏။

သူရိယက ကောင်မလေးကို အားနာဟန်နှင့် ပြန်ပဲကြည့်လိုက်မိသေးသည် ။ အခြား မိန်းကလေးတွေလိုမဟုတ်ဘဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးဆေးဆေးကိုကျတော့ ပြောလိုက်တာ ဘုနှင့်ဘောက်။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အပြုံးမင်းသားရဲ့ ဒီကောင်မလေးကျတော့ ဘုန်း
ဘောက်"

"တစ်နေ့လုံး ထိုင်ကြည့်လို့ ရင်ခုန်စရာ တစ်စက်မှ မရှိတာကို
ပြုံးပြပြီး ညုစရာလားကွ၊ ပုံစံက ဖြူဖပ်ဖပ် ပိန်ကပ်ကပ်နဲ့ ပိုးဟပ် အရေ
ခွံလဲထားတဲ့ အတိုင်း"

"သူများ သားသမီးကို ပြောတော့မယ်၊ မှီချိုးမျှစ်ချိုး"

"ဟုတ်တာပြောတာ မင်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

ဝင်္ဂပါက မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို စုကျုံးပြီး မေးလေတော့သူရိယက ခေါ်
င်းခါသည် ။ ဘုန်းမြတ်က သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားမှာ ရှိနေ
သည့် ကောင်မလေးကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"မင်းပြောသလောက်ကြီးလည်း မဆိုးပါဘူး ဝင်္ဂပါရ။ ကောင်မ
လေးပုံစံက ဘာမှ မပြုပြင်ဘဲ ပင်ကိုပုံစံနဲ့ မို့လို့ သာ ကြည့်လို့ မရတာ၊
သေသေချာချာစိုက်ကြည့်ပြီး စိတ်ကူးနဲ့ ပြုပြင်သင့်တာတွေ ပြုပြင်လိုက်
ရင် ချစ်စရာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

"သွားစမ်းပါကွာ၊ နဂိုရှိမှ နဂိုင်းထွက်မယ့်ဟာကို"

"အဟဲ...ဘေးမဲ့ ပေးလိုက်တာပေါ့"

"စိတ်ကို မဝင်စားတာ"

သူရိယ ကျိတ်ပြုံးလိုက်၏။ ထင်ပေါ်မှ စင်တော်ကောက်မည်ဆိုလျှင်
မချောမလှတဲ့ သူတွေ အပျိုကြီးလူပျိုကြီးတွေ ဖြစ်ကုန်မှာ ပေါ့။

သူ့အိုးနဲ့ သူ့ဆန် တန်တာတော့ ရကြမှာ ပဲ မဟုတ်ဘူး လား၊ ရုပ်ချော
တိုင်း သဘောမကောင်းတာတွေ ရှိသလို သဘောဖြူ မနောဖြူ၍ စိတ်လှ

တာ ဘယ်အရာက ပိုအရေးကြီးပါသလဲ။
